

երջանիկ ենք եթէ գտնենք դաշտեր ամենք,
Բայց այդ, աւանդ, ամեն մարդու չիտար բաժին:

Հէք Աշուղն ալ գրկւում մ'է, կայան չունի.
Ու անտալով ճակատագրին ամենակալ՝
Թափառական հրէայի պէս պէտք է ժուռ գալ,
Միշտ կրկնելով կեանքին դրուագը տխրունի:

Որ մը հեռուէն ես լսեցի իր երգն աղու.
Սրգահանդերձ նոճիններու շրջունը ինչ հետ,
Արեւիկան եղանակ մ'էր այն անհանգէտ,
Զոր անգամ մ'ալ չունիմ յոյսը ունկնդրելու:

Ահ, այդ վէպը, հիւանդ մարդու թառանչն հսկայ,
Որ կը բղէր կիսապորժան սրտէն նրսեմ՝
Բողոքելու համար կրնո՞ղ զօրանքին դէմ,
Ահ, այդ երգը դեռ կը ճնշէ սրտիս վերայ:

Նայուածք մ'է որ տըւած է այդ հարուածն աւ,
Պատանութեան իր սիրական ծրարգործին. [հեղ՝
Բարբարոսքը կը փաղաղէ հիմա հողին,
Ու երկիրը իրեն համար կը թուի նեղ:

Ասոր համար, անա՛ աշուղն ամեն ատեն,
Իբրեւ շրջիկ քարտորական մը յանցապարտ,
Կը քալէ յար. միտքը դարձեալ իլլւար հանգալուտ.
Զինքն անորոշ ըզգացուցնելու կը խարանեն:

Սակայն հոգ չէ. կայ սահման մը ուր ամեն ոք
Կը մերկանայ բազմատեսակ պերճանքներէ.
Հոն իրեն հետ միայն լպտանք մը կը բերէ,
Եւ կը զգայ որ պատրանքներու զոհ մըն է լոկ:

Որովհետեւ կեանքի եզրերը միշտ նոյնն են.
Ինչո՞ւ նայիլ հարուստ կամ խեղճ արտաքինին,
Երբ ամենաւ ալ կը ծընինք մերկ, ու մեր վերջին
ժառանգն ալ լոկ ափ մը հող է գերեզմանէն:

ԱՄԲԱՆ ԳԻՇԵՐ

Արեւը կու գան սարերէն. զինքին պահէ է աղւոր.
Բարեկերպ կ'օրորուն հողմիկն մէջ ժողովայ,
Ու խորհուրդով լըզի է հսկայ սօսին դարաւոր.
Թերեւ իր հին օրերուն հէքեաթն է որ կը խոկայ:

Լուսնակն այսօր պիտի գայ. յաճախ խօսած եմ իր հետ.
Գարձե՛ալ կ'ուզեմ խօսակցիլ մղտերմական բարբառով.
Հիմա փութով իր գարձին ես կը սպասեմ աղնդէտ,
Աստղերուն մէջ իր դէմքը պիտի դիտեմ անվրդով:

Լուսնակն այսօր երկնքի արահատին մէջ լայտ՝
Իր ցուափիւռ զենացքը պիտի զըծէ անվընտ.
Գիշերն ալ իր Դշխոյին անցքը պիտի ածենրգէ.
Հապո՛ւն, աստղեր ջահեցէ՛ք Լուսնակին թիւր արծաթ:

Բարբառները կը սըզան, մեռելներուն զըբացի.
Մեռելներուն հետ արդեօք ինչե՛ր, ինչե՛ր կը խօսին,
Երբոր ժամի կոշակը կը հնչէ երգ մը լացի,
Ու այրերին մէջ ոգրի լայն կուակներ կը հոսին:

Յնցող ծայն մը կը լսուի. հեծութեան ջալ մ'է բուր.
Աւանդ, զոյժե՛ր պիտի տայ առ հիւսուրց սօսիին.
Վաղը նորէ՛ն, թերեւս, ժամի կոշակը յուզուի...
Եւ տխրական թափօրով անընչ դիակ մը տանին:

Յամեցի են սայլերն ալ, յետամընաց ու դանդաղ.
Խաւարին մէջ արժակուող իրենց ճըրիչը լաւկան՝
Արժագոյնք մ'է վայելի, զոր կ'ունկնդրեմ մըտազարդ.
Մութին մէջ հէք սայլորդներ իրենց ցաւը՝ ը կարգան:

Ո՛ր շինական հողիներ, միշտ երգեցէ՛ք դուք ուժգին.
Թո՛ղ ձեր շրթները ինձի աղւոր դրուագ մը պատմեն.
Դե՛հ, երգեցէ՛ք զեղճական, ալիք տըւէ՛ք ձեր ծայրին.
Ու վիպեցէ՛ք ձեր կեանքը, էջեր բացէ՛ք ձեր սրտէն:

Վաղը ես ալ ձեր վերայ պիտի զըրեմ երգին մէջ.
Հոն ձեր հէքեաթը պիտի փորձեմ անողել անվընտ.
Դե՛հ, հիւսեցէ՛ք սայլորդներ ձեր պատմութեան թեւն
[անգրքի,
Ես թղթառել կը բազմեմ ձեր կեանքին զըբք մըթար.
(Սիրաւ)]

ԵՂԻԱ ՄԵԼԻՔԵԱՆ

= ՀԻՆ ԱՌԱԾՆԵՐ =

Կրնան իւր չ. դովաթն արթոյն մար-
դոյն է:

Թէ ոսկին ասէ ես Հնդաստանի եմ, ինչ
հանաթ է՝ մահակն կու ճանաչէ:

Ին մարդոյն որ սիրամարգ պիտի, ըզ-
Հնդաստանի ճանապարհի զահմաթն քաշէ:

Զինչ մարդ որ ասացին թէ ճարտար
է, դիւրաւ յակնատն անկանի:

